

Beste Lezers,

Ik ben 50 en vader van vier pubers. In ons gezin wisselen goede en moeilijke momenten elkaar af, zoals in alle andere gezinnen. Het verhaal dat ik jullie willen vertellen begint een tweetal jaar terug.

Mijn dochter van 16 had een relatie met een jongen van 18. Niets mis mee in de huidige tijdsgeest. Wij zijn een open gezin en proberen alles met elkaar te bespreken. Toch heeft mijn dochter ons destijds verrast. Zij had een kinderwens. Voor mij was dit toen echt taboe, ik vond haar nog veel te jong, en daarenboven was haar studie nog niet afgerond.

Mijn dochter nam de pil, of dat dacht ik toch, en daarmee was voor de kous af. Op een gegeven moment sloeg de bom in, mijn dochter vertelde dat ze zwanger was. Blijkbaar was zij al even, achter onze rug, met de pil gestopt.

Er volgden zware discussies en achteraf gezien heb ik haar misschien te snel de les gespeld, 'Hoe kon ze ons dit aandoen? Hoe haalde ze het in haar hoofd om ook ons leven te bepalen?'. Ik had geen vat op haar, alles leek van haar af te glijden.

Hoe harder ik probeerde haar te overtuigen, hoe meer zij zich opsloot. Het ging van kwaad naar erger, zij hadden plannen om te gaan samen wonen met haar vriendje van zodra het kindje er was.

Na een paar weken volgde een controleafspraak bij de gynaecoloog. De baby bleek niet meer te leven. Thuis kreeg ze hevige krampen, er volgde een miskraam. Het was een zwarte dag voor mijn dochter, maar ook voor ons. De verweten die rondgeslingerd waren, kwamen terug in me op. Ik voelde me tekort schieten als vader.

Ik dacht dat ze haar kinderwens wel opzij zou zetten. Maar niets bleek minder waar. Zij gaf aan snel opnieuw zwanger te willen worden, de ruzie wakkerde terug aan. Er volgde een moeilijke periode voor mij dochter, school kon haar niet meer boeien, ze voelde zich alleen en onbegrepen door haar beste vrienden. Er volgde een moeilijke zoektocht waarbij we terecht kwamen bij professionele hulpverlening die ons ook doorstuurde naar Fara.

Fara was voor mij een spreekpaal naar mijn dochter. Zij stonden open voor haar kinderwens en tegelijkertijd ook voor onze bezorgdheid. We durfden ons hart te openen en onze bezorgdheden naar elkaar toe te uiten. Ik besepte dat haar kinderwens mag bestaan, maar dat dit nog niet hoeft te betekenen dat deze onmiddellijk gevolgd moet worden door het krijgen van een kind.

Samen probeerden we te begrijpen wat het zou kunnen betekenen in haar geval om ouder te worden, waar zij dan allemaal rekening mee moest houden, hoe ze zich dan zo goed mogelijk zou kunnen voorbereiden op de grote stap. Zowel voor het kindje, als voor haar, voor hun toekomst. Er werd geopperd om de real care baby te ontlennen.

We ontleenden de baby van donderdag tot maandag. We waren van de overtuiging dat deze 'pop' wel niet zoals een echte baby zou zijn. Maar na vier dagen voor de oefenbaby gezorgd te hebben, moesten wij toch onze eerste indruk bijstellen.

De baby is zeer realistisch en doet veel wat een echte pasgeborene ook doet. De dagen en nachten waren onvoorspelbaar, het was voor mijn dochter en haar vriend steeds uitzoeken wat ze precies nodig had. Wanneer ze niet onmiddellijk begrepen wat de oefenbaby nodig had dan werden ze toch wel wat onzeker. Het was fijn om er dan als ouder voor je kind te kunnen zijn, om je eigen ervaringen te delen. Ik wilde hen ondersteunen, zonder het uit handen te nemen. Want zo zou het ook zijn wanneer ze voor een echt kindje gaan.

Voor de vriend van mijn dochter was het snel duidelijk dat hij nog niet klaar was om vader te worden. Mijn dochter zorgde een nacht alleen voor de obaby. De ochtend nadien sprak ze ons aan. Dat ze nog steeds een kinderwens heeft, maar dat ze nu wel beseft dat er veel meer bij komt kijken. Het opstaan, de zorg combineren met haar stage, het is verre van evident.

Het was zeker niet onze bedoeling om mijn dochter een harde leerschool te geven, we wilden haar vooral een echt beeld geven, wat het betekent om mama te zijn. We hebben die ervaring, als ouders van vier kinderen. Een ervaring die we enkel met woorden precies niet op onze dochter konden overbrengen.

Deze ervaring heeft ons als gezin terug sterken bij een gebracht, wij proberen ruimte te maken voor de kinderwens van mijn dochter, we hebben een andere kijk op haar kinderwens. We spreken open met elkaar, we hebben het gevoel elkaar terug te hebben gevonden.

Kris